

**Judicium Grave à Domo Dei, Omnibus Templorum,
Processionum, Et Qvorumvis Sacrorum, Dum Irreverenter
& Impie Divinis assistunt, Dehonestatoribus formidandum**

Pragae, 1670

Caput V. Contemptus, & Vilipensio Rerum sacrarum, Regna evertit, & Bonis
ac Honoribus, quibus Mortales Pietas donaverat, exuit.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54878](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54878)

38 *Cap. V. Impietas erga Sacra*
apertissimè, & longè magis, quàm vetera
sacra dehonestantes, reum mortis esse pro-
nuntiant.

CAPUT V.

*Contemptus, & Vilipensio Rerum sacra-
rum, Regna evertit, & Bonis ac Hono-
ribus, quibus Mortales Pietas do-
naverat, exuit.*

Pietas ad omnia utilis, quàm vetus, tam
verissimum, est adagium; sed maximè ad
acquirenda, & conservanda Imperia, supre-
mos Regnorum fasces, & amplissimos hono-
res. *Quicumq; honorificaverit me, glorificabo*
eum, promittit Dominus 1. Reg. 2. nec mi-
nùs sæculis omnibus, in novo & veteri Te-
stamento pergit adimplere. *Puer Samuel*
ministrabat Domino in Templo Hierosolymi-
tano 1. Reg. 3. & infima licèt obsequia, o-
mni tamen diligentia & reverentia accura-
bat; *aperiebat enim ostia Domus Domini*, il-
lam everrendo, & purgando mundabat, &
lucernam in perpetuas flammis accendebat.
Et quod putas hujus pro decore domus Dei
zeli recepit præmium? in supremum cul-
men Imperii, super universum Israël, ex
vilissima sorte evehctus, *judicabit Israël in*
Maspha; sic ut meritò de hac ejus sorte vati-
cinans

cinans propria Mater, cum stupore exclamâ-
 rit 1. Reg. 1. *Suscitat Dominus de pulvere e-
 genum, & de stercore eleuat pauperem, ut
 sedeat cum Principibus, & solum gloria tene-
 at.* Unicum Deo Eucharistico, reverenti
 in publica via genuflexione, ad agrum co-
 mitivâ, & equi proprii ad vectandum cum
 Sacerdote sanctissimum Sacramentum ac-
 commodatione, exhibuit obsequium Rudol-
 phus Habsburgicus: & pro equo recepit Ro-
 manum Imperium, pro semel incurvato genu
 donatus est nomine, quod in terris & huma-
 na Republica est super omne nomen, cui ho-
 diéque per tot sæcula omne genu curvatur in
 utraque Germania, Hispania, Hungaria, Bo-
 hemia, totisque Indiis: *fecitq; ei Dominus
 nomen grande, juxta nomen Magnorum qui
 sunt in terra, prædixitq; quod Domum ei factu-
 rus esset,* 2. Reg. 7. *Austriacam videlicet Se-
 renissimam, & Domino fidelem, cujus Re-
 gnum usq; in æternum ante faciem Dei, &
 Thronus ejus firmus jugiter,* 2. Reg. 7. *si am-
 bulaverit in viis Patris sui, sicut ambulavit
 Rudolphus Pater ejus* 1. Reg. 3. Poterat qui-
 dem hæc nutare videri in Ferdinando II. uni-
 versis ab eo deficientibus Provinciis, sed con-
 tinua hæc Serenissimæ Domûs in Deum Eu-
 charisticum reverentia, eam in integrum re-
 stituit. *Quoties siquidem exeunti aut redeun-*

ri Ferdinando in Aulam occurrebat Sacerdos
Eucharistiam deferens, Rudolphi imitabatur
exemplum, & illico Venerabundus exiiebat
curru, fixus etiam lutulenta in humo genibus
Deum adorans. vitæ illius c. 4.

Ex iisdem Reverentiæ in Divinissimam Eu-
charistiam principiis, consurgere hodie vi-
demus novam Serenissimam in Polonia Do-
mum, in Michaële Coribut Principe VVisno-
vietskio fundatam. Ipse siquidem Pragâ
Boëmorum in Patriam suam redux, dum ad
fines Boëmiæ repente Sacerdoti sanctissimum
Sacramentum ad ægrum deferenti occurrit,
equo desiliens, Deumque in Eucharistia ve-
neratus, pallio etiam suo (pluvium enim erat
cœlum) coopertum Mystam ad ægrum co-
mitatur. Qui pietatem Principis admirans,
similèque Rudolphi factum in mentem revo-
cans, Rudolphinam ei de cœlo benedictio-
nem, & simile pro simili pietate præmium
apprecatur. Et verò vates omnino fuisse vi-
deri posset; quando in publicis nuper Polo-
niæ Comitibus pro eligendo Serenissimi Casimi-
ri Successore ad VVarlaviam coactis, hic ipse
Princeps nihil tale opinans, neq; ullis seu Do-
mesticorū, seu externorum Principum, vel Re-
gū favoribus, aut intercessionibus antea suf-
fultus, unanimi totius Nobilitatis consensu &
applausu, in Regem Poloniae electus est, ipso
festo

festo, ut testator adepti cœlitus Regni causa foret, Corporis Christi.

Sed quemadmodum Numinis cultus, & Dei reverentia fasces donat & Imperia, ita è contra honoris Divini contentus, & sacrorum vilipensio iisdem exiit: idipsum comminante Domino 1. Reg. 2. ubi quemadmodum reverentibus se pollicitus est gloriam, & nomen magnum in terra: *Quicumq; inquit: honorificaverit me, glorificabo eum: ita vicissim contemptoribus suis ignominiam, & meros despectus intentavit: qui autem contemnunt me, erunt ignobiles.* Sensit id, ut taceam Balthasarem Chaldeæ Regem, & lamentabili prorsus firmavit exemplo, supremus Israëliti Populi & Pontifex, & cum Regia potestate Iudex Heli 1. Reg. 2. 3. & 4. cui Dominus pollicitus erat perpetuum super Israël in familia ipsius cum Principatu Pontificatum. *Loquens, ait 1. Reg. 2. locutus sum, ut Domus tua, & Domus Patris tui, ministraret in conspectu meo usq; in sempiternum. Nunc autem dicit Dominus, absit hoc à me, sed prœcidam brachium tuum, & brachium Patris tui: & Videbit amulum tuum in Templo, in universis prosperis Israël.* Sed quæ hujus de supremo Regni Solio ruinæ causa? sola & unica Divini cultûs profanatio. Moris siquidem erat in Lege Moyli, victimarum

carnes coqui prius in Templo, assarive, quæ postquam Deo in Altari oblatae fuissent, pars earum Sacerdotis usui cedebat, reliqua in honorem Dei cremabatur. Ophni autem & Phinees Filii Heli, partem illam Sacerdotio suo debitam, antequam cum aliis carnibus mixtim coqueretur (forte ut delicatius seorsim in domestica coquina pararetur) sibi sumebant, totâ reliquâ victimâ, quæ secundum legem Mosi in Sacrificium cedere debebat, intactâ relictâ, prout colligitur ex c. 2. Reg. 1. Quod eorum peccatum, iudicio humano forte non adeo enorme, erat tamen grande nimis coram Domino, perpetuâ Principatûs amissione, & violentâ eodem die Ophni & Phinees, imò & ipsius Heli morte vindicatum. Causam addit Scriptura, quia detrahebant homines, scandalum videlicet in malorum exemplo passos, sacrificio Domini. Et levius vindicatum iri putabimus, impiissimas nonnullorum actiones, mores, gestus, aspectus, & linguas discolas, quibus honestiores sapius & castiores personæ, à Templorum aditu arcentur, & detrahuntur Sacrificio Domini?

Primus omnium in Populo Domini Rex Saul, ab ipso Deo miraculosè in id solium e-
 vectus, itaque Deo propter vitæ inculpatae
 innocentiam charus, ut *Filius unicus Anni*
 Voces.

Voletur, cum regnare cœpisset 1. Reg. 13. Hic
 tamen necdum integro anno Principatum
 gesserat, quando à Samuele audit: *Abjecit
 te Dominus nè sis Rex: scidit Dominus regnum
 Israël à te, & tradidit illud proximo tuo me-
 liori te.* Cujus reprobationis causam enar-
 rans Scriptura ibid: nullam aliam affert,
 quàm Sacrorum Divinorum contemptum, &
 Sacrificii inhonationem, eò quòd præpo-
 sterè, non expectato legitimo Dei Sacerdote
 Samuele, Sacrificium Saul obtulisset. Id
 quod tamen spectatis omnibus circumstan-
 tiis, ità à Saule factum est, ut extra omnem
 saltèm graviolem culpam videri posset. 1. E-
 nim factum est ab illo optimâ, nè dicam ex
 ignorantia invincibili ortum trahente inten-
 tione, ut scilicet non iniret prælium, ante-
 quam faciem Domini per holocaustum pla-
 caret. *Philistim, loquitur ipse pro se, congre-
 gati fuerant in Machmas, dixiq; nunc descen-
 dent ad me in Galgala, & faciem Domini non
 placavi.* Necessitate ergo compulsus, obtulit ho-
 locaustum Domino. 2. Septem integris die-
 bus expectaverat jam Samuelem, sic ut inte-
 rim terrore incumbentium Philistinorum u-
 niversus Exercitus ab eo dilapsus fuerit, nec
 remanserint cum eo plures quàm sexcenti
 viri: ut evidenter appareret eum ab hostibus
 obruendum, nisi accelerato Sacrificio in ho-
 stem

item educeret. Et tamen ita in Dei conspectu
 ea Sacrificii, infinite à sanctitate nostrorum
 Sacrificiorum distantis, dehonestatio displicuit,
 ut per Samuelem decretoriâ, & irrevocabili
 sententiâ edixerit: *Nequaquam Regnum tuum
 ultra consurget. Quod si non fecisses, jam nunc
 preparasset Dominus Regnum tuum super Israel
 in sempiternum.*

Ozias Rex erat in Iuda Sanctissimus, unus
 ex progenitoribus Christi, cui etiam Spiritus
 Sanctus 2. Paral. c. 26. testimonium laudatissimum
 perhibet; *Fecit enim, ait, quod erat rectum
 in oculis Domini, & exquisivit Dominum; cumque
 requireret Dominum, direxit eum in omnibus.* Hic
 nihilominus postmodum Superbiæ spiritu elatus,
 & Sancta Dei minoris habens, præsumpsit inttare
 in Sanctuariû usque ad Altare Thymiamatis, quo
 solis alioqui Sacerdotibus ingredi licebat.
 Ubi cum accepto in manus thuribulo incensum
 vellet imponere, illudque honori Divino
 adolere, ingressus post eum Azarias Sacerdos,
 restitit Regi, atque dixit: *Egredere de Sanctuario,
 nè contemseris, quia non reputabitur tibi in
 gloriam hoc à Domino Deo, non est officij tui
 ut adoleas Domino incensum.* Et tamen quid
 admodum sacri continebat, accensas prunas
 intrâ thuribulum manu tenere, ex quibus à
 thymiamate in Dei honorem cre-

eremato fumus evaporaret? aut qualiter cum nostris Templis Sanctuarium Salomonæum in comparationem venire potest? Si ergo nihilominus tam atrociter hanc Regis, per omnia aliàs laudatissimi, temeritatem, idq; sub prætextu pietatis, & cultus Dei admittam, ultus est, quid non fiet illis, qui Tempa & Res sacras suisq; deq; habent, inq; illa impudenter, nullâ Dei reverentiâ, perinde atq; in loca profana sese ingerunt? & profuaveolente thymiamate, olidos de impuro corde foetores conspectui Divino obtrudunt? *Statimq; orta est lepra in fronte Regis Ozia coram Sacerdotibus in Domo Domini super altare thymiamatis, & ipse perterritus acceleravit egredi; eò quòd sensisset illico plagam Domini. Fuit igitur Ozias Rex leprosus usq; ad diem mortis suæ, & habitavit, Regno scilicet, & Domo Regiâ exclusus, in domo separata, plenus leprâ; & Ioatham Filius ejus regxit, & iudicavit populum terra.*

Sed neq; Lex Gratiæ sub novo Testamento ejusmodi caret exemplis. Notum est in Regno nostro Boëmiæ, exemplum Venceslai Regis, cognomine ab infami acedia Pigri, qui florentissimum à Parente Carolo IV. Regnum adeptus, unâ secum pessum dedit, non alia de causa, nisi quòd Tempa & Res sacras ab impiis Hussitis profanati, & violari dissi-

mula-

mulavit. Igitur nec hærede post se relicto, à propriis subditis sæpius carceri inclusus, tandem repentinâ apoplexiâ tactus expiravit. Et quem Dei Templorum honorem procurare vivus neglexit, neq; ipse in illis post mortem Regio suo cadaveri hunc invenit, paulò post à Ziskianis Aulæ Regiensi Basilicâ, in qua ipse tumultuariè conditus fuerat, in cineres unâ cum ejus cadavere redactâ.

Memorable est, quod refert Lippelous in Actis S. Brunonis Archi. Episcopi Coloniensis. Hic aliquando Sacris in præsentia Ottonis Imperatoris solenniter operatus, advertit Henricum Cæsaris fratrem, cum Cunone Comite, affinitate sibi juncto, licentiùs tempore illo horrendo colloqui, & repentinè Spiritu Dei afflatus, vehementer iis comminatus est, prædixitque veridicus planè Vates, eam linguæ in Templo licentiam, multarum calamitatum, & malorum causam futuram, quod & eventus, gravissima bella secum trahens, testatum fecit.

Sed nimirum dedecori sibi fore putant hodierni Politici, de genibus in Templo Domini precari, modestiam in oculis, taciturnitatem in ore præferre, & colloquentibus aliis inter se, cum Deo colloqui. Itane verò nomini vestro, & honori macula, ac non potiùs incrementum accrescat, si ad depres-

tionem usq; & exinanitionem illius in vene-
 rando & colendo Numine descenderitis?
 Proh quò non impietatis sæculum nostrum
 devenit! quantum à pietate Sanctissimi Re-
 gis David degeneravit! *Salebatur David to-
 tis viribus ante Dominum, & Arcam ipsius,*
 dum in solenni supplicatione deferretur in
 montem Sion, *& ludens coram Domino per-
 cutiebat in organis armigatis, depositis vesti-
 mentis & insignibus Regiis, & accinctus e-
 phod lineo, sic ut idcirco despicabilis planè
 factus videretur domesticis, & omni populo,
 obijciente sibi Michol uxore suâ: quàm glo-
 riosus fuit hodie Rex Israel, discooperiens se
 ante ancillas servorum suorum, & nudatus
 est, quasi si nudetur unus de scurris.* 2. Reg.
 6. Verùm David sapienter respiciens ad
 causam abjecti de Solio Regio Saul, Paren-
 tis Michol, quæ non alia fuit, quàm Dei &
 Sacrificiorum ejus inhonoratio, optimè hanc
 sui in colendo Numine depressionem, arguit
 fore suam suorumque super omnem Domum
 Saulis exaltationem. *Vidit, inquit, Domi-
 nus, qui elegit me potius quàm Patrem tuum,
 & quàm omnem domum ejus, quia ludam &
 vitior fiam plus quàm factus sum, & ero hu-
 milis in oculis meis, & cum ancillis de quibus
 locuta es, gloriosior apparebo. Et vide è con-
 tra irreverenti, & coram Divina Majestate*
 humi-

humiliari renuenti Michol illatam pœnam. Igitur Michol Filia Saul non est natus Filius usq; in diem mortis suæ. Nè videlicet etiam per lineam fœmineam esset aliquis de familia Numinis contemptrice, sedens super solium Regium. Videant exinde ejusmodi Politici, cur sobolem eis quandoque & hæredes Dominus concedere non dignetur; an non fortè eadem sapius sit, quæ Michol, quia scilicet soli auctoritati & dignitati suæ augendæ intenti, in conspectu Dei, in Domo ejus humiles apparere & videri erubescunt.

Noverant id, quotquot meliores in Christianitate regnârunt, aut imperârunt Principes, & idcirco usque ad exinanitionem gloriæ & Majestatis suæ, majorem Majestatem in Templis & locis sacris revereri non dubitârunt. Theodosius junior in eo edicto, quo Templâ Christiana erexit in hominum facinorosorum asyla, & habetur tomo 5. Conc. Ephes. c. 21. *Ferrea, inquit, vel alterius generis arma, nè intra S. Ecclesiam inferant, omnino prohibemus, nam & nos, qui semper Imperij armis circumdamur, quosq; sine armis stipatoribus esse non convenit, Dei Templum ingressuri, foris arma relinquimus: & ipsum etiam diadema deponimus. Et quò submissioris Imperij speciem præferimus, eò magis nobis Imperij Majestas promittitur.* Didicit
nimi-

nimirum hanc erga Tempia, Rēsque sacras observantiam, ab Avo suo Theodosio seniore, qui si quando etiam ex inadvertentia, vel oblivione, in reverentiam Sacrorum delinqueret, correptionem patientissimè & libentissimè admittebat. Unde cùm moris esset Imperatores sub Missæ Offertorium ad Altare accedentes oblationem aliquam facere, illaque peractâ ad suum inter laicos, extra cancellos, locum se recipere; Theodosius sive magis devotioni suæ prope Altare vacaturus, sive nihil admodum interesse existimans, si intrâ cancellos flectens reliquo sacro interesset, inibi remansit. Sed missò ab Altari Diacono jussus à S. Ambrosio exire, & inter laicos consistere, non modò, testibus Sozomeno l. 7. c. 24. Theodoretò lib. 5. cap. 17. Niceph. lib. 12. c. 41. Cedreno, & aliis, humiliter paruit, verùm etiam Constantinopoli deinde à Nectario Patriarcha invitatus ad manendum intrâ cancellos, nequaquam invitationem admisit, dicens: se Mediolani à veritatis Magistro Ambrosio didicisse, quid inter Episcopum & Imperatorem, locumque utriusque interesset. Quem iterum in hoc invitatus Theodosius junior, ut habetur in Conc. Ephes. editione Pelt. tom. 5. cap. 21. non audere se, nisi ad faciendum offertorium ad Altaria adrepere, & statim secedere ad a-

C

trium

trium commune, testatur his aureis verbis: *Ad Sacra Altaria, munerum tantum offerendorum causâ accedimus, & cum circumseptum sacrorum adytum ingressi sumus, statim egredimur, nec quidquam ex propinqua Divinitate nobis arrogamus.* Eandem Sacris reverentiam exhibuit prior Theodosius Constantinus Mag. Cæsarum Christianorum primus, teste Euseb. vitæ lib. 4. c. 33. *Quem cum etiam flagitarem, inquit, ut Regali in Solio, quod in ipsa Basilica, sessionis causâ positum erat, se reclinaret (idq; solum tempore Concionis ad populum habendæ) minime cessit nostris precibus; & cum nos essemus longiores, finemq; idcirco facere statueremus, hic quidem restitit, & ut omnem sermonem absolveremus, hortatus est.* Rursus verò ut sederet deposcentibus nobis, austero vultu respondit, *nefas esse institutis de Deo disputationibus negligentes aures præbere, cum pium sit, de Divinitatibus differentes erectos audire.*

Sed major his omnibus S. Ericus Suecorum Rex, vitæ etiam & sceptrò sacrorum reverentiam præhabuit. Cum enim tempore Sacrificii Missæ nullum unquam interpellatorem admitteret, accidit, ut aliquando in castris dum illi interest, Henricus interim Dania Regis Filius, cum universo hostili exercitu superveniret, De extremo ergo tandem

dem periculo necessario admonitus, aliis ad arma discurrentibus, ipse immotus, *finite*, inquit, *me laetare, & sacrificium ad finem perducere. Reliquum obsequij, si superis placuerit, alibi Deo porsolemus, pœana in calis cœtaturi.* Atque ita demum Missã finitã, Cruce se signans, prælium iniiit, atque in eo glorioso Martyrio à Deo coronatus victor cecidit; in cuius necis loco fons ægris omnibus saluberimus continuò erupit. Surius in eius vita. Habet nimirum & Ecclesia suos Machabæos, viris illis 1. Machab. c. 2. fortissimis suppares, qui mori potiùs, quàm die Sabbathi hostibus resistendo, irreverentiam aliquam dici sacro irrogare, vel aliò quòvis modò divina temerare præligant.

Quod utinam omnibus sæculis observare studuissent fideles! nunquam profectò in tantas angustias Christianitatem redigi & indies Tyrannicum Mahometi imperium in viscera nostra propagari sentiremus! Nec meliùs etiam deinceps sperandum est, sed quemadmodum impietate Græcorum, ut c. 8. videbimus, florentissimum aliquando Imperium Orientis, sub jugum Turcorum missum est, similiter etiam timendum est (quod utinam Deus avertat!) nè impietatibus nostris, & tantã in rebus sacris irreligiositate offensus Deus, etiam Patriam nostram, & Regio-

nes vicinas in manus eorum venire sinat. Religionem, *ô* Catholici! & pietatē pristinam in Templā ad res Divinas reducite, & omnia muta sunt vobis. Quod nō facitis, frustra arma, frustra exercitus, frustra omnes alii bellici sunt apparatus: Novit hoc S. Mater Ecclesia, quæ proinde in Missa adversus suos & Fidei persecutores ad Deum clamans, nihil aliud à Deo postulat, quàm ut Fideles ad mysteria & Sacra sua accedentes, corporis & animi pietatem (tanquam unicum & certissimum in hostes remedium) secum in Templā adferant, itā in secreta prece orans:

Protege nos Domine tuis Mysteriis fervientes, ut Divinis Rebus inhærentes, & corpore tibi famulemur, & mente. Per Dominum nostrum Jesum Christum Filium tuum. Amen! fiat!

CAPUT VI.

*De honestatio Rerum Sacrarum est ex
Signis æternæ Reprobationis.*

Clarissimè in hanc rem pronuncia vit *I*saias Prophetæ suæ c. 26. *In terra Sanctorum iniqua gessit, non videbit gloriam Dei. Quæ autem amabò terra alia magis Sanctorum est, quàm Domus Dei? in qua Deus ipse,*

An-